

Karin Müllerová

POLÁRNÍ ZÁŘE

Kouzlo divokých koní



FRAGMENT

Polární záře

Kouzlo divokých koní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Karin Müllerová
Polární záře – Kouzlo divokých koní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

POLÁRNÍ ZÁŘE

Kouzlo divokých koní

Karin Müllerová

FRAGMENT

Obsah

Prolog	7
1. Ďáblova kuchyně	9
2. Sny a trollové	21
3. Ledovcové slzy	42
4. Rozbouřené vody	58
5. Nudle v mléčné polévce	72
6. Jablka a neapolské oplatky	88
7. Perlení	104
8. Jasná hlava	120
9. Královská cesta	138
10. Horské halucinace	159
11. Bylinkářství	178
12. Ledovcová jezera	194
13. Rosničková zeleň a lupinová modř	214

Prolog

Obklopuje mě tma.

Dlouho.

Příliš dlouho.

Chvěju se. Mrznu. Celé tělo mě bolí.

Už to znám. Vím, že tu jsem z nějakého důvodu. Pokud to teď vzdám, je vše ztraceno. Ale co přesně? Nemůžu se rozpomenout.

Roztřeseně šátrám po zápalkách v kapse bundy.

V té první jiskřičce síry vidím rosničkově zelené oči.

Slyším ržát koně. Slyším, jak někdo volá. Rosničkově zelené oči na mě hledí. Jsou popraskané a zmnožené – jako v kaleidoskopu. Smaragdově zelené křišťálové úlomky. Pak už jen cítím na tváři sněhové vločky. Jak je to možné? V jeskyni? Ve světle ohně se nazelenale a oranžově lesknou. Pod nohama mi teče horká láva a žár mi ježí chloupky na kůži.

Jsem zpátky v jeskyni, kterou už znám. Z nespočtých předchozích snů.

Ze stínu se vynoří postava stařeny. Čeká na mě. „Už se nemůžeš vrátit, Elin. Začalo to,“ slyším její hlas. Spocívají na mně

prastaré modré oči. „Jste vzájemně propojeni. Máte úkol. Následuj píseň. Najdi ho. Postavte se budoucnosti. Říká se, že norny sprádají nitky osudu. Vítr s sebou odnáší jejich písně, ale ty je slyšíš. Zpívají pro tebe. O tvém osudu. O *vašem* osudu. Vrať se! Je čas jít dál.“

Stařenin zrudlý a vodnatý pohled se kolem mě začne proplétat, kroutit a vířit. Znovu je tu vír, který mě unáší. Ohnivá bouře. Slaná a horká.

Prsty lepkavými od potu sáhnou po přívěsku. Rychle, než mě znovu uchopí ty ruce, které už znám.

Probudím se celá zpcená.

Jediné, co je v těch horečnatých snech skutečné, je moje polární záře. Uklidňuje mě, jakmile ji cítím mezi prsty. Hnětu a otáčím kámen a dívám se do něj, jako bych skrz něj viděla až na Island. A možná bych to i zvládla.

Třpytí se mléčně zeleně.

Jako by se v něm skrývalo jakési tajuplné světlo.

Moje polární záře.

Spojuje mě s Kárim.

A s Ljósadís.

1. Ďáblova kuchyně

Odhru deku a potmě tápu do koupelny. Musí být krátce po třetí hodině – pokud se můj budík opět nezastavil. Někdy to dělá docela rád. Pálí mě v krku. Nutně potřebuju sklenici vody.

Ty sny mě stále jitrí, ale už mě neděsí tolik jako na začátku. Možná jsou svým způsobem návykové. Jsem po nich spíš netrpělivější. Chci vidět tu postavu ve stínu. Chci konečně vědět, co mě čeká na druhé straně lávového potoka. Jaký kuň to tam řeh-tá? Je to Ljósadís? Ta malá klisna, která mi na Islandu pomohla vyrovnat se se smutkem po Saháře?

A co mi chce ta stará žena sdělit?

Z naší zpáteční cesty a prvních dnů doma si nepamatuju téměř nic. Byla jsem dost nemocná. Káriho bylinky mi pomohly víc než všechny léky, které mi máma přinesla z lékárny, ale s nočními můrami nedokázaly pořídit nic.

I když horečka opadla, ještě dlouho jsem se neprobouzela z propadání do tekutých písků. To bylo opravdu děsivé.

Podržím hrnek se zubním kartáčkem pod kohoutkem a napiju se. Jsou na Islandu vůbec tekuté písky?

Od naší cesty uplynulo téměř osm týdnů. Podívám se do zrcadla a prohlížím si svou bledou tvář. Rozcuchané zelené vlasy se mi jako smotané třásně lepí na spánky. Zbytek trčí do těch nejnemožnějších směrů.

Po návratu jsem měla pocit, že to nutně chce nový účes. Tak jsem sáhla po nůžkách. Stará barva ještě úplně nevybledla, ale od kořínků se mi do vlasů začíná vkrádat moje přirozená světle hnědá. Zajímalo by mě, co na to řekne Kári. No, vlasy jsem si ve skutečnosti moc nezkrátila, na to mi nakonec přece jen chyběla odva-
ha. A stejně mě zatím viděl jen v čepici – sny se asi nepočítají.

Odhrnu si neposlušný pramen zelené kadeře za ucho a otáčím hlavou sem a tam, abych se na sebe podívala ze všech stran. Hnědý odstín, jako pouliční voříšek, se světle zelenými špičkami – pekelně nudné. Možná se příště obarvím na růžovo. Nebo na fialový odstín? A co takhle tyrkysový? Co by se mu asi tak líbilo? Určitě to, co má něco společného s přírodou.

Kári.

Dotknu se rukou nenápadného kamínku na krku, který mi dal záhadný islandský mladík jako dárek na rozloučenou. Někdy se i já sama bojím, že se do něčeho namočím. Amy si to myslí. Máma mě naštěstí nechává na pokoji, i když někdy je se svými otázkami fakt otravná.

Můj pohled zabloudí zpět k mléčně zelené třpytivé polární záři na mém krku.

Zavrtím hlavou. Ne, nenechám se ničím unést a do ničeho se nenamočím. Kári, Ljósadís a mě něco spojuje. Něco zvláštního. A není ani potřeba vyměňovat si kvůli tomu telefonní čísla nebo lajkovat fotky na Instagramu. Určitě se najdeme. Jen se tam musím vrátit. Pak bude všechno v pořádku.

Unaveně se odbelhám zpátky do postele. Další tři hodiny spánku, pak zazvoní budík. Nenávidím školu.

Ve snu jedu na mimochodníkovi po širé pláni za Kárim. Kopyta našich koní vydávají čvachtavý zvuk. Kolem nás jsou hory dosud pokryté hlubokým sněhem, ale tady dole se už blíží jaro. Svěží zeleň se odvážně dere na povrch. Bílou a šedou barvu narušují lišejníky, mechy a trávy. Projíždíme sněhovou břečkou a kalužemi. Při každém kroku koní na nás stříkají hnědé hroudy hlíny a roz-tátého ledu. Mánadísiny nohy – a dokonce i břicho – pokrývají hnědé skvrny. Na Káriho bílé klisně je to na rozdíl od Ljósadís opravdu patrné. Sáhnu do Ljósadísiny husté tmavé hřívy, která se leskne všemi možnými odstíny. Struktura srsti působí tak opravdově, jako bych se skutečně ocitla na Islandu. Cítím vůni vzduchu. Voní po zemi, síře, sněhu – a zcela neodmyslitelně po koních.

Šťastně si zavýsknu. „Jsem opravdu tady, že? Prosím, řekni mi, že to není sen!“ volám na Káriho.

Otočí se ke mně, zabrzdí svou klisnu jen tím, že mírně přene-se váhu dozadu, a nasměruje ji vedle mě. Jako vždy jede bez

sedla i bez uzdy. Přejdeme do kroku a já si uvědomím, že taky sedím na holém koňském hřbetě. Ljósadís si odfrkne. Pod podšitými jezdeckými kalhotami cítím, jak jí pracují zádové svaly. Jak mi to chybělo!

Kári se jen zasměje a pak tázavě nakloní hlavu. Přikývnu. Rozumíme si beze slov. Po jeho mlasknutí přejdou naši koně do rychlého cvalu. Kári roztáhne ruce a já udělám totéž. Nechám otěže dopadnout na kohoutek své klisny. Několik prvních skoků se držím hřívý, pak sevření povolím a nechám se unášet pohybem.

Zakloním se, cítím vítr ve vlasech, rozlehlost téhle kouzelné země a nekonečnou svobodu. Cítím, jak ve mně stoupá lechtivé zaškytání. Nemůžu to ovládnout, prostě to musí ven, stejně jako voda, kterou mi vítr vytlačuje z koutků očí. Směju se a pláču zároveň, paže mám tak doširoka rozpřažené, jako bych chtěla obejmout celou zemi, a taky bych to udělala, kdybych mohla.

Kári mě chytne za konečky prstů a drží mě za ruku. Takhle vedle sebe ujedeme poměrně dlouhou vzdálenost. Připadá mi, jako bychom letěli nad rovinou spolu s racky. Mám pocit, že puknu štěstím.

Po chvíli zpomalíme. Koně přecházejí do mírného houpavého cvalu a ztrácejí společný rytmus. Neochotně se pustíme. Údolí před námi se zužuje.

Natáhnu nohy a nechám je volně svěšené z koně. Kári nás vede po dobře prošlapaných stezkách pro zvěř. Terén je pořád

kopcovitější, stoupáme mírně do svahu. Pod Ljósadísínými kopyty se uvolňuje štěrk. Černé úlomky vychladlé lávy a čediče se kutálejí a kloužou.

Slyším šumění, které si nedokážu vysvětlit, protože malý potůček, jehož tok volně sledujeme, se jen tiše klikatí. Překračujeme potok, chvíli jedeme po jeho kamenitých březích a přijíždíme do dalšího údolí. Zatímco na horách stále jasně převládá bílá, ve zdejší zeleni objevuju první žluté a fialové barevné skvrny. Jarní květiny, jak krásné! Okraj potoka se rozšiřuje, je teď částečně zahalený v přízemní mlze. Tráva je tu vyšší a bujnější.

Opouštíme písčnou cestu a jedeme přes kopcovitou louku. Ljósadís skloní hlavu a za chůze si trhá trsy toho, co se jí podaří najít. Nejsem si jistá, jestli jí to mám povolit, ale Kárimu je to zřejmě jedno. Mánadís už má kolem tlamy zelenou pěnu. Podvolím se tedy taky.

Premýšlím, jestli vůbec najdeme cestu zpátky, ale Kári si je zřejmě jistý. Vypadá to, že ví, kam jdeme. Krajina se opět mění. Je teď nehostinnější, koně klopytají přes pole vychladlé lávy. Kári vypráví něco o sopce Hengill, která je za zdejší ráz krajiny odpovědná.

Mezitím si pokradmu stisknu nos. Vzduch páchne po zkažených vejcích. Z bahnitých kaluží stoupají bubliny. Připadám si jako v ďáblově kuchyni. To, co jsem považovala za mlhu nebo

mraky, je vodní pára stoupající z nesčetných vroucích horkých pramenů v těch nejrozmanitějších barvách.

Kári mě varuje, abych se držela hned za ním. Země je zrádná. Jsem ráda, že Ljósadís si je tak jistá. Ani ve snu bych se nechtěla opařit.

Ve skalách a lávě kolem nás rozeznávám grimasy a tváře. Vypadají jako zkamenělí trollové a obři.

Vyjedeme na kopec a zase dolů. Nemám ponětí, kde jsme. Tohle údolí se nazývá Reykjadalur, pokud jsem Kárimu ve stále narůstajícím hluku dobře rozuměla. *Kouřící údolí*. Příhodné jméno. Všude to prská, smrdí, dýmá a bublá. Zastavujeme se před dalším impozantním skalním útvarem. Kári ukazuje před sebe. A pak uvidím zdroj toho hluku. Před námi je vodopád! V oblacích vodní páry a tříště se masa vody valí dolů v bublajícím, syčivém proudu, obtéká balvany a víří pryč, dolů do údolí. V úctyhodné vzdálenosti ho objedeme, přebrodíme řeku na širokém mělkém místě a chvíli ji následujeme. Zde můžeme opět zrychlit, a tak přecházíme do cvalu.

„Super!“ zašeptám.

Ljósadís nastaví uši mým směrem. Vydává rytmické chrčivé zvuky, které přejdou v hluboce uvolněné zafunění. Nadšený úsměv na mé tváři se rozšíří. Nemůžu s tím nic dělat. Nevím, kdy jsem byla naposledy takhle šťastná. Se zatajeným dechem nasávám úchvatnou scénérii.

Kári ukáže na obzor. Myslím, že daleko za kopci vidím moře. Tam, kde se sluneční paprsky prodraly skrz mraky, se přinejmenším něco třpytí a jiskří.

Zase sjíždíme z úbočí. Několik minut musíme zvířata dokonce vést. Cesta je příliš strmá. Když seskočím z koně, nohavice se mi přilepí na nohy. Pot. Další známá věc, kterou jsem příliš dlouho postrádala, stejně jako škrubání na vnitřní straně steh, když dělám první kroky jako astronaut na Měsíci. Chodím, jako bych našlapovala mezi vejci. Moje svaly si ještě nezvykly na tak dlouhé přejezdy.

Kári se ke mně otočí.

„Všechno je v pořádku,“ ujistím ho.

Opětuje můj úsměv a vypadá přitom jako malý kluk, který si vymyslel něco mimořádného. Jak by mohl tuhle jízdu ještě něčím vyšperkovat? „Jsem zvědavá,“ zašeptám Ljósadís.

Pak projíždíme malým lesním porostem a já se musím posmát. Stromy na Islandu – tak to určitě! Kári se na mě udiveně podívá. Následující pohled mi vyrazí dech. Nevím, jestli je to ta řeka z dřívějšíka, nebo nějaký další z potoků v tomhle údolí. Voda má nad sebou nepřetržitý opar páry. Vypadá pořádně horká. Zastavíme. Kári lehce seskočí z koně. Je tohle náš cíl? Skepticky sleduju, jak něco šeptá své bílé klisně do ucha. Jemně ji pohladí po čele a rozloučí se s ní na pasece přátelským poplácáním. Sklouznu ze svého koně a sejmu Ljósadís ohlávku z hlavy.

Můj vysněný kůň zvolna vykročí, tentokrát už s hlavou blízko země. Klisna s blaženým zafuněním klesne do mechu, dlouze se převaluje a pak se konečně vydá za Mánadís, která neustále vyhlíží chutná sousta.

„A teď?“ zeptám se zvědavě.

Kári vytáhne z batohu ručník a hodí mi ho. Zatímco si v nastalé situaci vůbec nevím rady, on si přetáhne přes hlavu pletený svetr, rozepne si pásek od kalhot – a najednou přede mnou stojí bosý v košili.

„Och,“ vypravím ze sebe – výmluvně jako vždy, když na tom záleží. Co tím teď sleduje? Pak se otočí s takovou vervou, že se mu na okamžik zableskne nahý zadek, a s hlasitým šplouchnutím zmizí až po prsa ve vodě. Ještě chvíli váhám, když mě rozmáchlými gesty a širokým úsměvem vybízí, abych ho následovala.

Skvělé. Jsou tu někde šatny na převléknutí? Vypadá to, že mi Kári opět čte myšlenky. Se smíchem ukáže pár metrů proti proudu – a skutečně, stojí tam poněkud zchátralá dřevěná bouda.

Zřejmě nejsme první lidé v tomhle idylickém prostředí. To je ale fakt škoda! Přemýšlím, jak se mám zachovat. Vlastně se mi nechce jít tak daleko. Ručník je přece vhodný i pro domácí bazén pod širým nebem nebo při koupání u moře.

Kári se zasměje, zakryje si oči a odvrátí hlavu. To by mi mělo stačit. Moje jezdecké oblečení vmžiku přistane vedle jeho svršků a já vzápětí vyměním chladný sirný islandský vzduch za horkou

vodu. V tílku a kalhotkách si sednu na kameny vedle Káriho a oba se necháme omývat bublajícími víry. Pořád ale máme nasazené čepice.

Fantazie!

Rozpustile se čvachtáme a cákáme, dokud se oba nezadýcháme. Pak si najdeme pohodlnou prohlubeň mezi kameny a opět si vychutnáváme perličky vodní tříště na kůži.

Teplá voda je skvělá. Opravdu o tom musím říct mámě. Někdy si to fakt musíme dopřát. Skutečná vířivka uprostřed přírody, dokonce s efektem trysek. Přesně takhle jsem si to představovala už při naší první cestě na Island – ne nějakou čtvercovou kachličkovou věc v bazénu. I když byla vlastně taky docela fajn.

Zavřu oči a nechám se masírovat vířící vodou až po krk.

Když je znovu otevřu, Káriho obličej je velmi blízko mého. Usměje se. Zpod pletené vlněné čepice se mu derou mokré světlé vlasy. Oči se mu toužebně lesknou. *Vrať se brzy, mám ti toho ještě hodně co ukázat.* Nakloní se ke mně.

Srdce se mi rozbuší, když se přiblížím k jeho tváři. Vidím Káriho pihy a malou jizvu na bradě, která mi za posledních pár týdnů tak přirostla k srdci. Vdechuju jeho vůni. Voní po ovcích, koních, divokých bylinách a horkých pramenech. Vidím už jen jeho rty, nic jiného – píp... píp... píp.

Vrať se brzy! V hlavě mi jako vždy doznívá jeho hlas. Zažívám to pokaždé, když se probudím ze snu, ve kterém se mi o něm zdálo.

Můj budík dál neúnavně pípá. Ukazuje 6:03. Venku je tma. Studený déšť pleská do okenní tabule.

Přetáhnu si peřinu přes hlavu. Prsty zabloudím k mléčně zelenému kameni, který nosím na krku. Pulzující záře jeho tajemného světla proniká černotou před mýma očima. Je teplý. Teplejší než obvykle.

Vrať se brzy.

„Slibuju,“ zašeptám tiše a políbím kámen.



Kári si povzdechl. „Vrať se brzy,“ zašeptal a omámeně si protřel oči, než se posadil. Pořád ještě spal v seníku nad stájí. V domě mu začalo být těsno od té doby, co došlo k hádce mezi Freyjou a jeho rodiči... Freyja. Ještě nikdy ji neviděl tak vznětlivou, tvrdohlavou a neuctívou. Přátelili se, co si pamatoval. Hráli si spolu, koupali se v řece, pásli ovce. Pozoroval ji, když ztratila pojem o čase při tanci s dívkami. Když se on zranil při hledání zbloudilých jehňat na lávových polích, ošetřila mu zranění jitrocelem a arnikou.

Kári si oblékl košili.

Tuto znalost pochytala od staré bylinkářky. Freyja však Jórunn už dlouho nenaštěvtila. Domnívala se, že ji stařena nemůže naučit

nic víc. Ve skutečnosti se s Jórunn nepohodla – a teď i s jeho rodiči. Kári nevěděl, co přesně se stalo. Jórunn o tom nemluvila a on to respektoval. Viděl však, jak Freyja vztekle vyběhla z odlehlé jeskyně v horách. Jak hned popohnala svého koně do čvalu. A slyšel její slova, která v hněvu mrštila proti skalám: „Jsi jen neužitečná stařena. Tvůj čas vypršel. Vrať se tam, odkud jsi přišla. Nepotřebujeme tě tady. Nikdo tě nepotřebuje!“

I při pouhé vzpomínce na to sebou podvědomě škubl.

Taková hrubost se k Freyje nehodila – ne k dívce, kterou znal a která pro něj vždy byla jako mladší sestra.

Už jí nerozuměl. Ale když chtěl mluvit, jen zaprskala. Jednou se jí přímo zeptal, proč už nechodí tančit nebo mu nekrátí čas u ovčí hrou na flétnu.

Kári zašátral po kalhotách.

Svým pohledem by tenkrát dokázala proměnit jakýkoli vysokohorský ledovec v obrovské termální jezero.

Kári si navlékl vlněné podkolenky.

Tušil, kvůli čemu se pohádala s rodiči. Šlo o Elin, která se stala něčím jako Freyjinou nemesis. Dívka z ciziny. Turistka. A právě ona měla zřejmě podobný talent na koně jako on, Kári. Na druhou stranu pouhá žárlivost nemohla vysvětlit ten vztek na všechno a na všechny. Freyja se zabrala do zaprášených spisů a zákonů. Ani ctihodná Rada komunity Huldu podle ní nešla při výkladu těchto textů dost daleko. A přesto našla podobně smýšlející lidi – dokonce i lidi ze

společenství Thing, kteří se stali jejími kontaktními osobami pro právo a pořádek v komunitách mimo její vlastní.

Freyja o tom nemluvila. Ale Kári ji s nimi několikrát viděl. Byli to temní muži z východních fjordů. Neměl je rád.

Káriho pohled padl na kousek oranžovo-modré látky, který vykuloval zpod polštáře naplněného slámou.

Vytáhl ji, zabořil do ní nos a vdechl. Zavřel oči a vzpomínal na Elin, představoval si, že v měkké látce stále cítí její vůni. Několikrát se zhluboka nadechl a vzpomněl si na prameny světle zelených vlasů, bouřkově modré oči připomínající oceán a dolíčky v pihovaté pleti. Byla to jen dívka. Úplně normální člověk. Proč Freyje nabáněla takový strach?

Příčinou takového neovladatelného hněvu musel být jediné strach.

Dole ve slámě šustila zvířata. Měla hlad. Mánadís si tiše odfrkla.

Kári opatrně zastrčil látku zpátky pod polštář. Pak vklouzl do podšitých bot a slezl po žebříku dolů. Zív! Co nevidět vyjde slunce a koně chtěli seno. On sám zoufale potřeboval méně snít a více spát.

2. Sny a trollové

Sedím u psacího stolu a probírám se anglickou slovní zásobou do písemky, která mě čeká na konci týdne. *Bottle bank* = kontejner na použité sklo, *raw materials* = suroviny, *renewable energy* = obnovitelná energie. Potlačím zívnutí. Nutně potřebuju obnovit *svoji* energii.

Nedokážu se pořádně soustředit. Myšlenky se mi pořád někde toulají. Podívám se na koláž fotografií napravo od notebooku, hned vedle zarámovaného portrétu Sahary. Na jednom z obrázků dávám Ljósadís jablko. Na druhém na ní sedím v husté sněhové závěži a sama sebe sotva poznávám v modré zimní kombinéze. Na třetím jsme s Theres zezadu, jak spolu jdeme sněhem, a na čtvrtém není... nic. Prostě nekonečná islandská sněhová pustina. A přesto je to moje nejoblíbenější fotka. Vidím na ní totiž Káriho. Jen je schovaný za některým z těch mnoha kopců. Rty se mi roztáhnou do zádumčivého úsměvu. Tiše si povzdechnu.

Moje touha den ode dne narůstá. Touha po Islandu, po kóních. Po tom zvláštním mladíkovi, který umí jezdit jako indián. A jehož doteky cítím jako šumivý prášek na mokré kůži.

Sáhnu po kameni na hrudi. Prsty zamyšleně přejíždějí po řetízku z koňských žíní nahoru a dolů.

Zámek u vchodových dveří cvakne a vytrhne mě ze snění. „Mami?!“

„A kdo jiný? Nebo jsi snad dala svůj klíč tajnému milenci?“ Strčí hlavu do škvíry ve dveřích a potutelně na mě mrkne.

„Haha.“ Ušklíbnu se. Máma si svlékne kabát a zmizí na chodbě směrem k šatně. „K večeri budou bramboráky. Jak dlouho ještě potřebuješ dělat domácí úkoly?“ zavolá.

Zavru učebnici angličtiny a následuju mámu do kuchyně. Dneska už to stejně nemá smysl. „Angličtinu bych se naučila mnohem líp v zemi, kde ji všichni používají,“ začínám jednu z našich oblíbených konverzací. Po dalším pobytu na Islandu by se můj školní prospěch okamžitě, zaručeně a výrazně zlepšil – už několik týdnů ji o tom přesvědčuju.

„Opravdu?“ Máma se ke mně s úsměvem otočí. „Takže si budeme muset zajet do *Anglie*? Podíváme se na to...“ Prohrábne vnitřek kabelky. „Kam jsem to jenom dala...“

Polekaně sebou škubnu. „Ne!“

Máma se dál soustředěně přehrabuje v kabelce, ani se na mě nepodívá. „... zašla jsem do cestovní kanceláře, jako bych to tušila... někde to tu musí být...“

„Mami, prosím tě, to není vtipné.“ Posadím se ke kuchyňskému stolu.